

Åsa Storck, vinnare av Emilpriset 2016!
"... för sitt inkännande sätt att
gestalta utsatta barns situation".
Juryns motivering

MILLOS

FLYKKT

ÅSA STORCK

Hegas

MILOS FLYKTT

av Åsa Storck

Illustrationer Andréa Räder

Hegas

1.

Det är natt. Milo väntar.

Han väntar på att mamma, pappa och lillasyster Rina ska somna.

Rina tar längst tid på sig. Först läser hon länge, länge. Sedan ligger hon en stund och stirrar rätt upp i taket innan hon äntligen släcker.

Milo väntar.

Han tänker på fotbollsplanen och på killen han träffat där.

Han som heter Elias.

Elias. Milo har aldrig hört det namnet förut, men det är fint.

Nu är det tyst i rummet.

Mamma, pappa och Rina andas med djupa andetag. Allt är stilla.

De tjocka blå gardinerna är fördragna.

Det är samma blå gardiner som mamma på dagen brukar gömma sig bakom när hon kikar ut för att få se lite folk.

Milo har väntat tillräckligt. Nu är det dags.

Milo glider försiktigt ur sängen och ner på golvet.

Han känner med handen under den lilla mattan vid sängen. Där under ligger det. Kortet han fick av Elias igår.

Milo kommer inte ihåg när han senast hade en kompis. Han vet faktiskt inte om han någonsin haft någon. Det är så svårt att minnas ibland.

Allt han varit med om bara flyter ihop och är svårt att få någon ordning på.

Milo vet bara att han är bra på att vänta.

2

För två veckor sedan var Milo på fotbollsplanen mellan de höga grå husen.

Det var kallt och gråmulet. Han stod lite vid sidan och tittade.

Det kändes bra att stå en bit ifrån. Då var det lätt att springa iväg om någon skulle bli arg. Någon som kanske tyckte att Milo inte borde stå där och glo.

Milo stod och frös och kikade lite på de andra barnen. Några småungar gungade och klättrade i en klätterställning. En bit bort stod ett fotbollsmål.

Just då dök det upp någon rakt framför honom.

Det var en kille med brunt hår och runt ansikte. Han var nästan lika lång som Milo.

– Du, sa han. Kan du stå i mål?

Milo förstod. Han fattade precis vad den andre killen sa. I nästa sekund stod han i målet.

Killen sköt ett skott. Milo missade.
Killen sköt en gång till. Milo missade igen.

Milo svalde.

Killen sköt ett hårt skott. Milo tog det.
Det kändes härligt.

De slutade inte spela förrän det kom en lång tjej och ropade *Elias!* Hon ropade med arg och hög röst en massa gånger.

Då tog killen bollen under armen.

– Jag måste hem nu, sa han. Hej då!
Och så var han borta.

Milo sprang hem.

Det gick så lätt att springa den där eftermiddagen, det var nästan som att flyga.

Han tog två steg i taget uppför trapporna till lägenheten, medan han viskade namnet för sig själv.

Elias. Elias. Ett fint namn. Ett namn på en kompis.

Sedan började det så fort han kom in.

Allt var som vanligt.

Han fick massor med skäll av pappa. Mamma grät där hon satt i soffan. Pappa skrek det han brukar skrika.

Jag kan ju skrika det åt mig själv, så slipper pappa, tänkte Milo.

Det där om att Milo måste fatta att han inte bara fick försvinna! Tänk om någon förstod vem han var och tipsade polisen.

Och det där att Milo var en fara för hela familjen. Bla bla bla ...

Milo lyssnade ändå inte.

Han tänkte bara på fotbollsplanen.

Nästa dag skulle han ta sig dit på något sätt. Det bara måste han. För tänk om Elias var där då igen.

Och tänk om Milo och han kunde bli kompisar!

Milo lever gömd med sin familj. De flyttar hela tiden för att inte bli upptäckta. Rädslan för att polisen en dag ska hitta dem gör det svårt för Milo att hitta kompisar.

Han börjar vänja sig vid att vara utanför och att bara se på när andra i hans ålder spelar fotboll och har kul.

Ända tills han en dag lär känna Elias – och allt förändras.

Ur det gömda barnets perspektiv är *Milos flykt* en viktig berättelse skriven av Åsa Storck och med stämningsskapande illustrationer av Andréa Räder.

Åsa Storck tilldelades Emilpriset 2016 för bland annat serien om flyktingpojken Milo.

Hegas

Art nr 433998

ISBN 978-91-7543-399-8

9 789175 433998

www.hegas.se

